

Bernal, 29 de setembre de 1980

Estimat amic:

Cada cop que rebo una carta teva em faig el propòsit de contestar-la tot seguit, però, per una raó o altra, no hi ha manera d'acomplir-ho.

Gràcies per haver realitzat el tràmit d'inscripció a l'ABELC amb tanta celeritat. Ara, amb el carnet, ja em sento una mica escriptor i tot, tu! Ja li diré a la meva tieta que passi per la Caixa per fer-te efectives les 1200 de l'ala, però també hauries de dir-me quant et dec per aqueixos dos llibres que tan gentilment has volgut enviar-me.

Per fi ja vaig rebre les "deu pometes", les quals me les he cruspides ràpidament. He mirat d'endevinar quina podia ser la que corresponia al teu "pomer", però no me n'he sortit. En general, els contes són bons, si bé, a mi, el que més m'ha agradat ha estat el darrer, o sigui, "Els tres senyals", sobretot pel llenguatge.

Em parles de la barberia dels germans Bosch... Imagina't! Quines coses passen a la vida! Resulta que aqueix establiment jo el vaig conèixer fa uns vint-i-cinc anys, quan s'hi deixaven caure en Joan Brossa i tota una colla d'ocells de virolat plomatge, i no sé pas si mai afaitaven o tallaven els cabells a ningú... I així que tu ets d'aquell barri! Per cert que no conec El car-
reró contra Còssima i penso que faries bé d'enviar-me'l perquè ara dius que el regalen, aquest llibre, però el dia que s'hagi exhaurit, ben segur que tothom el buscarà com una peça molt preuada.

Ja són ben curioses aqueixes tergiversacions que solen fer els periodistes quan fan l'esbós biogràfic d'algun escriptor o resumeixen el que hom ha dit en una entrevista. Així neixen les llegendes com ara la d'en Pedroló detectiu o investigador privat. És així, també, que qui llegeixi la nota que en Ventalló escrigué sobre el meu llibre a la secció "El llibre català" de La Vanguardia, suposarà que em dedico a fer de periodista, conferenciant i director escènic, car en reproduir el que diu la solapa del llibre, ha omès d'especificar que aquesta tasca l'he feta en català o sobre temes catalans exclusivament! D'una manera semblant, l'Agustí Pons, a la intervist que em va fer quan era a Barcelona el passat mes de març, em feia dir que havia traduït una obreta d'Oscar Wilde, quan en realitat el que jo li havia dit era que havia començat tra-

duint contes de l'Oscar Wilde, i que la primera cosa que vaig fer que tingué una certa transcendència pública va ser una obreta de teatre de Richard Hughes, que va ser representada a la Penya Cultural Barcelonesa, dirigida per Ricard Salvat. I així s'escriu la història!

Home, quan vaig fer-te aquells comentaris sobre les notes del teu amic Pujol i Cofan no tenia la intenció que els els deixessis llegir. Em sabia greu que es molestés, si troba que el to és una mica punyent. Ara, no, no, jo no vull sortir a la palestra per rebatre els seus raonaments, sobretot perquè no tinc massa temps sobrer. (Tu, de què seran suspectes, els íntegres?)

Quant a en Cèsar August Jordana, jo tampoc no la conec aqueixa novel·la políciaca El collar de la Nuri, però sí El món de Joan Ferrer a tu et va causar tanta d'impressió, ja pots imaginar-te la que em va fer a mi! Veig, també, que coneixes en Tàner, un escriptor al qual admiro d'allò més, i que si hagués sabut que el coneixies, t'hauria demanat d'anar-lo a veure, car m'hauria agradat de conèixer-lo personalment. Un llibre d'ell que em va impressionar molt va ser Les dues fundions de circ, sobre el qual vaig fer-ne una recensió per a la revista "Ressorgiment" fa uns quants anys. A cada pas constato les coses que van quedar al tinter després del famós viatge, de manera que cada vegada estic més fermament disposat a repetir-lo com més aviat millor. Tanmateix, l'augment dels passatges aeris sumat a la situació econòmica que travessem en aquest país sembla que s'uneixin per tal que el projecte cada cop sigui més semblant a un somni irrealitzable...

Encara no he rebut els retalls amb les necrològiques d'en Joan Ballester i en Joan Barceló que m'anuncies. En Ballester era un home amb el qual estàvem molt vinculats els elements d'Obra Cultural Catalana, car mercès a ell vam poder organitzar la Primera Exposició del Llibre Català a Buenos Aires deu fer més de dotze anys, la qual donà peu a la fundació de l'Obra. I ara, amb motiu del viatge, vaig tenir l'avinentesa de conèixer-lo personalment. Més: li vaig enviar un exemplar del meu llibre, amb una dedicatòria, que mai no rebrà. I una altra casualitat: la seva muller va resultar que era neboda d'una senyora que vivia al replà de l'escalà de la casa on jo vaig néixer i vaig viure fins que vaig venir a Amèrica! O sigui que coneix la meva mare, i em coneixia a mi de quan era petit. En Joan Barceló, en canvi, hauria de dir que no el conec

gens ni mica. Potser em sona el seu nom, però res més.

Ja t'ho deia jo que en feies un gra massa! Aquesta activitat tan desfermada, sense deixar res per verd, et fotrà, tu! I, ara, només cal que et posis a escriure novel·les en cinc dies! Escolta, t'ho hauràs de fer mirar, això, eh? I la teva muller, què hi diu? Per bé que també veig que no para, car suposo que no et deu deixar anar sol i, de més a més, encara es llegeix l'obra completa de la Virginia Woolf i la biografia d'en Quentin Bell, i, per postres, Crist s'aturà a Eboli! I jo que em queixo que no tinc temps! D'ençà de la meva darrera carta, he estat immersit en la preparació del pròleg per al Babbitt de Sinclair Lewis, o sigui, que m'he llegit la novel·la de nou diverses vegades, una monumental biografia de Mark Schorer i un assaig d'un tal Dooley sobre l'obra d'en Lewis. Ara m'entretinc rellegant els Diaris de l'Anaïs Nin. Sempre hi pesco alguna cosa interessant que vaig volcant a les fitxes sobre en Henry Miller, car no sé si t'havia dit que tinc la mala pensada de fer-ne un estudi, de la seva obra. No cal dir, però, que aquesta és una d'aquelles coses que van per llarg. D'altra banda, no sé si, quan l'acabi, ja haurà perdut interès de cara a ser editat en català. Sigui com sigui, m'hi diverteixo força, de moment.

Alguns caps per lligar:

Ja vaig comprendre que allo de l'administrador dels meus béns anava de conya, eh?

Has vist en Xavier Romeu? I, en aquest cas, li has dit que fa temps que no tinc carta seva? Més ben dit, que no n'he rebuda cap d'ença que vaig tornar cap aquí.

Has rebut un exemplar dedicat del meu llibre?

Que ha passat amb la "comfitura" de la Gabancho? A mi, no me n'ha enviat cap exemplar. Me'n voldries enviar un tu? (Carrega'l al compte!)

A veure si em demanes tu també alguna cosa car, si no ho fas, em sentiré escanyat per un sentiment de caradurisme.

Records a la Rosa de part meva i de la Isabel, i tu rep una cordial abraçada del teu

ArbC / 0024 (4)

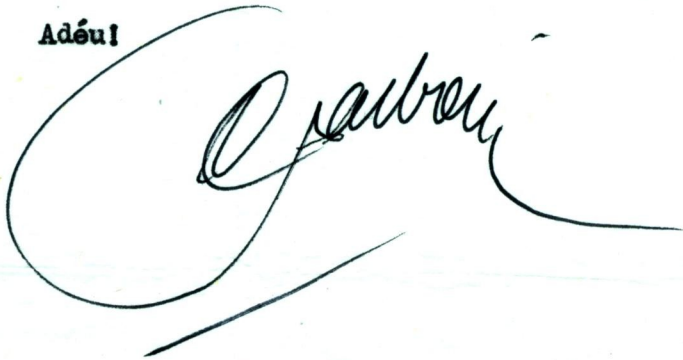
[1988]

Hola, Jordi!

Només dues paraules per dir-te que avui la Rosa
ha comprat "Flush" en una llibreria, publicat a la col·lecció
Destino, edició de la qual desconeixiem l'existència.

M'afanyo a comunicar-t'ho per estalviar-te que
el busquis, aquest llibre.

Adéu!

A large, stylized handwritten signature in black ink, appearing to read 'Oriol Grau'. The signature is written in a cursive, flowing style with a long horizontal stroke at the end.